

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΟΤΕ τῆ 22 Ἀπριλίου 1837, ἤτοι πρὸ ἐτῶν πενήκοντα, ἐδημοσιεύθη τὸ περὶ προσωρινοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις συστηθησομένου Πανεπιστημίου Βασιλικὸν Διάταγμα, ἡ Πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου καὶ ἡ ὅλη Ἑλλάς ἦσαν, ὡς γνωστόν, ἀμοιροὶ τῶν ἀπαιτουμένων στοιχείων, πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ σπουδαιοτάτου καὶ μοναδικοῦ ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς χώραις ἀνωτάτου τούτου ἐκπαιδευτηρίου.

Καὶ πρῶτον μὲν, σπάνιοι ἦσαν τότε καὶ λίαν ἐπιζήτητοι, οἱ δυνάμενοι νὰ ἀναλάβωσι τὸ δυσχερὲς ἔργον τῆς ἐν Πανεπιστημίῳ διδασκαλίας. Σπάνιοι δὲ ἦσαν καὶ οἱ κεκτημένοι νέοι τὴν δέουσαν προπαιδευσιν, τὴν προσδοκιοῦσαν εἰς τὴν ὑψηλότεραν καὶ φαινοτέραν σφαῖραν τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλὰ καὶ δημοσίων καταστημάτων ἦτο ἐπιδεστώτη ἡ Ἑλλάς· οὐδὲν δὲ παράδοξον ἐν ἡ πρωτεύουσα ἐστερεῖτο τότε καταστήματος δυναμένου, ὡς ἐκ τῆς καταλληλότητος καὶ τῆς χωρητικότητος αὐτοῦ, νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὰς χρείας τῶν γραφείων τοῦ Πανεπιστημίου, τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ καὶ τῆς διδασκαλίας τῶν τεσσάρων Σχολῶν· καθότι ἐκεῖ μὲν ὅπου σήμερον ὑψοῦνται ὑψηρὰ καὶ ἐπιφανῆ μέγαρα, ἐχλώραζον τότε διαφόρων ἀναστημάτων ζῶα, ὧν οἱ ὀξείς χρεμετισμοὶ καὶ τὰ βρέα ὀγκήματα διέκοπτον τὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπικρατοῦσαν ἐπὶ τῆς νῦν ὁδοῦ Πανεπιστημίου σιγὴν καὶ μονότονον ἡρεμίαν· ἐπὶ δὲ τῆς ἀρτιπαγοῦς ὁδοῦ τοῦ Πειραιῶς κατὰ τὸ 1835 καὶ 36, οἱ μὲν ἀποβιβάζομενοι εἰς Πειραιᾶ ἀνήρχοντο συνήθως ἐφ' ἵππου εἰς Ἀθήνας, τὰ δὲ ὡὰ καὶ τὰ λεμόνια μετεκομίζοντο ἐπὶ τῆς πολυπτύχου βάρχεις βραδυκινήτων καμήλων.

Ἄλλ' ἡ σπουδαιοτάτη ἔλλειψις κατὰ τὸ 1837, ἔτος τῆς συστάσεως τοῦ Πανεπιστημίου, δὲν ἦτο ἡ τοῦ καταστήματος.

Ἡ πανεπιστημιακὴ διδασκαλία διηρέθη ὑπὸ τοῦ προσωρινοῦ Κανονισμοῦ εἰς τέσσαρας Σχολάς. Ἀλλὰ τούτου γενομένου, ἔπρεπε νὰ εὑρεθῶσι καὶ τὰ κατάλληλα πρόσωπα ὅπως πληρώσωσι τὰς ἑδρας τῶν Σχολῶν τούτων.

Καὶ ναὶ μὲν ἐκ τῶν πρώτων διορισθέντων Καθηγητῶν, ὑπῆρχον διακεκριμένοι τινὲς ἄνδρες, εὐμοιροῦντες συστηματικῆς παιδείας, ὡς ὁ Λευκίης, ὁ Ῥῶς, ὁ Σχινᾶς, ὁ Ὀλύμπιος, ὁ Δ. Μαυροκορδάτος, ὁ Ῥάλλης καὶ τινες ἄλλοι, ὑπῆρχον δὲ καὶ ἄνδρες κεκτημένοι διὰ πολυχρονίου τριβῆς τὴν περὶ τὸ διδάσκειν ἀναμρισητότητον ἱκανότητα, οἷοι οἱ σεβαστοὶ διδάσκαλοι τοῦ Γένους, Βάμβας καὶ Γεννάδιος, ἀλλὰ πλεῖστοι ἄλλοι ἐν οἷς συγκαταλέγομαι καὶ ἐγώ, μετὰ τινος εὐλόγου ἐκπλήξεως καὶ τεταραγμένης συνειδήσεως ἐμάνθανον, ὅτι ἐκριθήσαν ἐκ τῶν προτέρων, ἀξιοὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐθύνης μετ' ὧν περιέβαλεν αὐτοὺς τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα τοῦ διορισμοῦ τῶν. Βεβαίως οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅτι καθ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν Εὐρώπην, ἀπονέμονται, διὰ Διατάγματος τοῦ Ἀνωτάτου Ἄρχοντος, οὐ μόνον παράσημα, ἱπποτικά τε καὶ ταξιαρχικὰ ἀλλὰ καὶ τίτλοι εὐγενείας, Κομητείας, Βαρωνίας κ.τ.λ., τόσον δὲ οἱ προκαλοῦντες ἐπιτυχῶς ὑπὲρ ἑαυτῶν τὰς τιμητικὰς ταύτας διακρίσεις, ὅσον καὶ οἱ ἀποδεχόμενοι αὐτάς, ἐκφράζοντες τὰς εὐχαριστίας ἢ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν πρὸς τοὺς τιμήσαντας, ἐκπληροῦσι τὸ ὑπὸ τῆς εὐπρεπειᾶς καὶ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς ἐπιβαλλόμενον αὐτοῖς καθήκον· ἀλλ' ἡ ἀπονομὴ διπλώματος Καθηγητοῦ πρὸς ἄνδρας, οἵτινες οὐδέποτε ἔσχον κατὰ νοῦν νὰ ἀναβιβασθῶσιν εἰς ἑδραν Πανεπιστημίου, εἶχέ τι ἔκτακτον καὶ ἀπροσδόκητον.

Πρὸς τὴν σπάνιν δὲ ταύτην Καθηγητῶν, προσετίθετο καὶ ἡ σπάνις φοιτητῶν εὐμοιροῦντων τῆς προσήκουσας προπαιδεύσεως καὶ δυνάμενων νὰ μυηθῶσιν ἐπωφελῶς τῶν ἀπορρήτων τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλ' ἅπασαι αὐταὶ αἰ ἀτέλειαι, ἅπασαι αὐταὶ αἰ ἔλλειψεις ἐπληρώθησαν τότε ἐκ τῶν ἐνότων.

Καὶ ὡς κατάστημα μὲν τοῦ Πανεπιστημίου ὠρίσθη μικρὰ τις οἰκία, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως, ἀνήκουσα τῷ κ. Κλεάνθῃ, οἰκία ἣτις ἤθελε σήμερον θεωρηθῆ ἀνεπαρκῆς διὰ πολυμελῆ οἰκογένειαν. Οἱ μετ' οὐ μικρᾶς δὲ κοπώσεως ἀνερχόμενοι τότε τὴν ἀνάστην ταύτην ὁδόν, ἰδίως δὲ οἱ προβεβηκότες τὴν ἡλικίαν οἵτινες δὲν ἦσαν σπάνιοι μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν, ἐνεψυχοῦντο ἀναπολοῦντες εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν τὸ τοῦ Κέβητος, ὅτι «ἡ ἀγούσα εἰς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν εἶνε τραχεῖα καὶ πετρώδης, καὶ βουνὸς ὑψηλὸς καὶ ἀνάβασις στενὴ πάνυ καὶ κρημνοὺς ἔχουσα ἔνθεν καὶ ἔνθεν βαθεῖς».

Ἡ περιγραφή δ' αὐτῆ δὲν ἐστερεῖτο τοπογραφικῆς ἀκριβείας. Καὶ ταῦτα περὶ τοῦ πρώτου Καταστήματος τοῦ Πανεπιστημίου.

Οἱ δὲ καθηγηταὶ ἐστρατολογήθησαν ὡς ἐρρήθη, εἴτε ἐκ τῆς εὐαρίθμου ομάδος τῶν ἐκπαιδευθέντων ἐν ταῖς πανεπιστημίοις τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας, εἴτε ἐκ τῶν θεωρηθέντων ἱκανῶν νὰ διδάξωσιν εἰδικὰ τινὰ μαθήματα· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων, ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτητῶν δὲν ὑπερέβαινε τοὺς 37, δυνάμει ἐγγράφου τοῦ ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργοῦ, τῆς 11 Ὀκτ. 1837, ἐπετράπη νὰ ἐγγράφωσιν εἰς τοὺς φοιτητάς, οὐ μόνον οἱ ἐφοδιασθέντες μὲ ἀπολυτήριον ἐνός τῶν γυμνασίων τοῦ Κράτους, ἀλλὰ καὶ οἱ κριθέντες ὑπὸ ἐπιτροπείας καθηγητῶν ἀξιοὶ τακτικῆς φοιτήσεως, προσέτι δὲ καὶ οἱ ἀνευ ἐξετάσεως, ἀναγνωρισθέντες μὲν ἱκανοὶ ὑπὸ τῆς Πρυτανείας, γενόμενοι δὲ δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ, οὐ ἔμελλον νὰ ἀκούσωσι τὰ μαθήματα. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐκ τῶν ἐνότων πρώτη σύστασις τοῦ Πανεπιστημίου· ἡ Κυβέρνησις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, σκοποῦσα κατὰ τι σχέδιον διατυπωθῆν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, νὰ ρυθμίσῃ ἐκ τῶν προτέρων πᾶν ὅ,τι προσήκει εἰς τὴν νομοθετικὴν λειτουργίαν τῆς Πολιτείας, εἰσήγαγεν ὡς γνωστόν, παρ' ἡμῖν καὶ ὄργανισμὸν τῶν δικαστηρίων καὶ Δικονομίας καὶ ποινικὸν νόμον καὶ ὄργανισμοὺς στρατιωτικοὺς, ἐκκλησιαστικοὺς, διοικητικοὺς καὶ δημοτικούς καὶ νέον νομισματικὸν σύστημα, προσέτι δὲ ἐπεχείρησε νὰ καθορίσῃ τὰς σχέσεις τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὴν Πολιτείαν καὶ νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς Δημοσίας παιδεύσεως, ἀπὸ τοῦ κατωτάτου μέχρι τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ, ἀφείσα τὸ δυσχερέστερον ἔργον τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νομοθετημάτων τούτων εἰς τὸν χρόνον, τὸν μέγαν διορθωτὴν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

Βεβαίως σήμερον δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἡ σύστασις Πανεπιστημίου κατὰ τὸ 1837 ἦτο πρόωρος, ὅτι στοιχεῖα Πανεπιστημιακοῦ ὄργανισμοῦ δὲν ὑπῆρχον μεμορφωμένα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅτι τὸ προϋργιαίτερον τότε δὲν ἦτο ἡ διοργάνωσις τῆς ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως, ἀλλ' ἡ τῆς κατωτάτης καὶ μέσης· ἀλλ' οὐχ ἦττον ὁ γόνιμος σπόρος τῆς ἐπιστημονικῆς ἐκπαιδεύσεως τότε πρῶτον κατὰ τὸ 1837, κατεβλήθη ἐν Ἑλλάδι, ἐπὶ ἀγροῦ ὁμολογουμένως μὲν μὴ ἀρκούντως καλλιεργηθέντος, φύσει δ' εὐκάρπου καὶ διὰ πρεπούσης ἐπιμελείας ἐπαγγελιομένου πλουσίαν ἐν τῷ μέλλοντι τὴν συγκομιδὴν. Τῷ ὄντι ἕκαστος ἡμῶν τῶν χειροτονηθέντων τότε Καθηγητῶν, ἐμβλέπων φιλοτίμως εἰς τὴν ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῷ λειτουργίαν καὶ συνειδῶς τὴν βεβήτητα τῶν ἐπιβληθέντων αὐτῷ καθηκόντων, προσεπάθησε διὰ συντόνου ἐπιμελείας καὶ διὰ φι-

λοπονίας επιμόνου και άνενδότου, να ανάδειχθῆ αξίος τῆς ἐντολῆς ἣν ἀπεδέχθη, προσεπάθησε, λέγω, να ανάδειχθῆ κρείττων ἑαυτοῦ· ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν ἦτο τὸ μᾶλλον δυσυπέροβητον, διὰ τοὺς ἔχοντας, ὡς ἐγώ, τὴν συνείδησιν τῆς ἀτελοῦς αὐτῶν ἐπιστημονικῆς μορφώσεως· καὶ τότε συνέβη ὅ,τι συμβαίνει καὶ εἰς ἕτερον στάδιον τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἐνθα ἐκ τῆς συστάσεως ὑλικοῦ τινος ἰδρύματος προάγονται πολλάκις αἱ σχέσεις, αἱ πράξεις καὶ αἱ ἐνέργειαι ὧν ἕνεκα ἐγένετο τὸ ἐν λόγῳ ἴδρυμα. Τοιοῦτον τρόπον ἢ ἀνάπτυξις τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων, αἱ συναλλαγαὶ τόπων ἀπ' ἀλλήλων ἀφεστώτων, προκαλοῦσι τὴν σύστασιν καὶ βελτίωσιν τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας, ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας ἐπεκτείνουναι τὰς ἐμπορικὰς σχέσεις καὶ τὰς συναλλαγὰς· ὡσαύτως δέ, ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τοῦ κινητοῦ πλοῦτου, ἐκ τῆς κυκλοφορίας τῶν πιστωτικῶν ἀξιών καὶ ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς ἡμερησίας συνεντεύξεως τῶν χρηματιζομένων πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς τε συνάψεως ἡμερησίων συναλλαγῶν καὶ τοῦ κανονισμοῦ τῶν τιμῶν, προέκυψεν ἡ χρεῖα τῶν χρηματιστηρίων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς συστάσεως χρηματιστηρίου προάγονται αἱ ποικίλαι χρηματολογικαὶ ἐπιχειρήσεις καὶ κερδοσκοπικαὶ πράξεις καὶ ἐνέργειαι.

Βεβαίως ἡ ἀλληλουχία τῶν δύο τούτων συμβεβηκότων, δὲν ὑφίσταται ἀείποτε· οὐδ' ἀρκεῖ ἡ ἴδρυσις λ. χ. Ἀκαδημίας ὁμολογουμένως περικαλλεστάτης, ὅπως πληρωθῶσιν αἱ περικοσμοῦσαι αὐτὴν ἔδραι· ἀλλ' ἡ σύστασις τοῦ Πανεπιστημίου κατὰ τὸ 1837, καὶ ἡ παρακολουθήσασα αὐτῇ μετὰ διετίκην ἀνέγερσις σεινοῦ καὶ εὐπρεπεστάτου καταστήματος, δὲν διέψευσαν τὰς ἐκ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ προσδοκίας, καθότι καὶ ἐν μέσῳ τῶν μὴ καλῶς κειμένων καὶ τῶν χρηζόντων βελτιώσεως, τὸ ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον ὑπῆρξεν καὶ ὑπάρχει τὸ ζῶπυρον τῆς ἐπιστημονικῆς φιλοπονίας ἐν Ἑλλάδι. Ἡ ἐναρξίς τῶν μαθημάτων ἐγένετο περὶ τὸ φθινόπωρον τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1837· αἱ δὲ παραδόσεις ἐγίνοντο ἐν μικρᾷ τινι αἰθούσῃ περιεχοῦσῃ δεκάδας τινὰς ἀκροατῶν. Τὴν Καθηγητικὴν ἔδραν κατελάμβανον ἀλληλοδιαδόχως οἱ ποιοῦντες ἐναρξίαν τῶν παραδόσεων αὐτῶν ἡ καθαριότης τοῦ μικροσκοπικοῦ τούτου καταστήματος ἦτο μετριωτάτη, εἴτε ἐλλείπει σαρώθρων, εἴτε ἐλλείπει ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, καθότι σπανίως ἔβλεπέ τις ἐν τοῖς δωματίοις ἄλλα πρόσωπα, ἢ τὸ τοῦ Κ. Χάνουζα ὑδραίου, ἀνιήτου πάσχοντος κωφότητος καὶ μιᾶς ὑδραίας ὠριμωτάτης τὴν ἡλικίαν καὶ λίαν εὐπροσηγόρου Γραμματεῦς τοῦ Πανεπιστημίου διωρίσθη ἀνὴρ εὐπαίδευτος ἀγαθός, φιλόπονος καὶ γράφων τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν μετὰ πλείστης γραμματικῆς ἀκριβείας, ὁ Κ. Γκίκας Δοκός, διατελέσας ποτὲ μέλος τῆς ἐν Ἄργεϊ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως καὶ κατὰ τὸ 1843, μέλος τῆς Α' ἐν Ἀθ. ἐθνικῆς Συνελεύσεως καὶ δραστηριώτατος γραμματεὺς αὐτῆς· ὁ Κ. Γκίκας ἔφερε στολὴν ὑδραϊκὴν, δηλ. τὸ κατὰ τὸν A-bout «sévère pantalon desiles» εἰς τὰ μαθήματα ἐφοίτων ἄνδρες πάσης ἡλικίας, καὶ ποικίλων ἐπαγγελμάτων, πλείστοι δὲ ὑπάλληλοι· οἱ καθηγηταὶ δὲ ἦσαν τοῖς πᾶσιν ἀρεστοί· καὶ ἄλλοι μὲν ἐκ τῶν Καθηγητῶν ἐθεωροῦντο ὡς ἄνδρες ἐμβριθεῖς, ἄλλοι δὲ ὡς ἀπλῶς εὐγλωττοὶ καὶ ἄλλοι ὡς στομῦλοι. Τινὲς τῶν Καθηγητῶν εἶχον τὴν ἔξιν τοῦ να δροσιζῶσαι συνεχῶς τὸν λάρυγγα αὐτῶν, πίνοντες κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μαθήματος, ἀλλὰ τὰ δοχεῖα ἦσαν εὐάριθμα. Μεταξὺ ὁμῶς αὐτῶν διεκρίνετο ποτήριον μεγίστης περιφερείας ἢ χωρητικότητος, ὡς τὰ παρὰ τοῖς νεωτέροις Πέρσαις καλούμενα «Ποτήρια τοῦ Ἀλεξάνδρου». Τὸ ποτήριον τοῦτο ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ ἀναλογείου τοῦ Καθηγητοῦ. Κάτωθεν δὲ τῆς ἔδρας ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκάθητο συνήθως ἀκροαταὶ στρέφοντες τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἀγορεύοντα. Εἰς ἐκ τῶν Καθηγητῶν ἠγάπη τὰς χειρονομίας ἀγορεύων. Μιᾶ δὲ τῶν ἡμερῶν, τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ζωηρότης τῶν κινήσεων τούτων, ὥστε τὸ χωρητικώτατον ἐκεῖνο ποτήριον ἐξεσφενδονίσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὁ δὲ Σαμουράκης τακτικὸς ἀκροατῆς τοῦ διοικητικοῦ Δικαίου καὶ τμηματάρχης τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργείου, ὑπέστη ἀπροσδοκῆτως ἀκουσίαν ψυχρολουσίαν, προκαλέσασαν τὴν ἰλαρότητα τοῦ ἀκροατηρίου. Τὰ μαθήματα ἐξηκολούθουν μέχρι τῆς ἐσπέρας· ὁσάκις δὲ συνέβαινεν ἢ μὲν ἡμέρα να ἦνε ὑετώδης, ἐν ὧρα μάλιστα χειμῶνος, ἢ δ' ἐσπέρα πρωϊμώτερον σκιερὰ, εἰς ἐκ τῶν τότε καθηγητῶν, θηρευτικὸς μὲν καὶ κολυμβητῆς οὐχὶ εὐκαταφρόνητος, ἀλλὰ καὶ φίλιππος, γεωργῶδεις ἀσπαζόμενος ἔξεις, ἐπέστρεφεν ὡς ἀφελῆς ἀμπελουργὸς εἰς τὴν οἰκίαν του. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐναρξίς τῶν παραδόσεων τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐν Ἀθήναις 10 Μαΐου 1887.

Δ. Σ. Σπυροῦμαν.

ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΟΥ

Χρόνος εἶναι ἀπειρος τὸ μέγεθος κατὰ τὸ παρελθόν τε καὶ τὸ μέλλον, ἅτινα ἐνοῦνται εἰς τὸ παρόν, εἰς τὸ νῦν· τὸ νῦν εἶναι ἐλαχίστη στιγμή χρόνου.

«Χρόνος ἐστὶν ἀπειρον νῦν» δὲν εἶναι ὀρισμὸς τοῦ χρόνου, δεικνύει μόνον ὅτι, τοῦ συστατικοῦ στοιχείου τοῦ χρόνου ὄντος τοῦ νῦν, γεννᾶται ὁ χρόνος ἐκ τοῦ νῦν, ἂν τοῦτο ληφθῆ ἀπειράκις.

Ἄλλὰ διότι ἀδυνατοῦμεν να ὀρίσωμεν τὸν χρόνον καθ' ἑαυτόν, δὲν ἔπεται ὅτι ὀφείλομεν να σταυρόσωμεν τὰς χεῖρας καὶ να μὴ ὠφελῆθωμεν ἐξ αὐτοῦ· ὅθεν λέγομεν τοῖς βουλομένοις ἀκούειν,

Χρόνου φεΐδου.

ὑπερ μετεφράσθη εἰς πάσας τὰς γλώσσας, συνιστῶμεν δὲ τὴν τοῦ ἀειμνήστου Gambetta φράσιν ἔχουσαν οὕτω :

De travail, encore de travail, toujours de travail (Discours de Gambetta au 104ème anniversaire de Hoche),

ἡμεῖς δὲ παρκαρᾶζομεν τὸν γαλάτην ἐλληνιστὶ ὡς ἐξῆς.

Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνίσθητι ἐν τῇ ἀρξικμένῃ ἡδῆ δευτέρῃ πεντηκονταετηρίδι τοῦ Ε. Πανεπιστημίου, ὦ νεότης! καὶ εἰπέ ἡμῖν ἐπιθυμοῦσιν ἀκούειν :

Ἄμες δε γ' ἐσόμεθα πολλῶ κάρρονες.

Ἐρωσο

Δ. Σ. Σπυροῦμαν.